

Wvggz klachtencommissie

FPA Den Haag, Den Haag

Beslissing op het verzoek tot schadevergoeding behorend bij de klacht d.d. 11 mei 2020 van [klager]

Inleiding

Samenstelling van de klachtencommissie:

- [voorzitter], voorzitter;
- [psychiater-lid], psychiater;
- en [algemeen lid], algemeen lid.

Ambtelijke ondersteuning werd verleend door [ambtelijk secretaris].

Op 15 mei 2020 heeft de klachtencommissie een klacht ontvangen van [klager] (*hierna: klager*). De commissie heeft de klacht aangemerkt als een klachtschrift in de zin van artikel 10:3 Wvvgz (Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg).

Klager heeft aan zijn klacht een verzoek tot schadevergoeding verbonden. [PVP], patiëntenvertrouwenspersoon van klager (*hierna: PVP*), heeft het verzoek tot schadevergoeding schriftelijk onderbouwd. Het secretariaat van de klachtencommissie heeft deze onderbouwing op 18 mei 2020 ontvangen doch per abuis heeft de onderbouwing de klachtencommissie eerst op 4 juni 2020 bereikt.

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden op 28 mei 2020. De commissie heeft op 5 juni 2020 een schriftelijke en gemotiveerde beslissing over de klacht genomen en heeft de klacht gegrond geacht.

De commissie heeft Fivoor op 4 juni 2020 in de gelegenheid gesteld schriftelijk op het verzoek tot schadevergoeding en de onderbouwing hiervan te reageren. De commissie heeft de schriftelijke reactie van Fivoor op 18 juni 2020 ontvangen. De schriftelijke reactie is op 22 juni 2020 ter kennisgeving aan klager en zijn PVP toegestuurd.

De commissie heeft op 10 juli 2020 de navolgende beslissing genomen over het verzoek tot schadevergoeding. Hierbij heeft de commissie de volgende stukken in aanmerking genomen:

- het klaagschrift van de heer klager d.d. 11 mei 2020, voor zover betrekking hebbend op het verzoek tot schadevergoeding;
- de schriftelijke onderbouwing van het verzoek tot schadevergoeding d.d. 18 mei 2020 van de PVP;
- de schriftelijke beslissing van deze klachtencommissie d.d. 5 juni 2020;
- de schriftelijke reactie van Fivoor op het verzoek tot schadevergoeding d.d. 18 juni 2020.

1. Het klaagschrift en verzoek schadevergoeding

Op 11 mei 2020 heeft klager zich gewend tot de klachtencommissie. Zijn klaagschrift in de zin van artikel 10:3 Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvvgz) richt zich tegen drie beslissingen van zijn behandelaar om hem te beperken in zijn bewegingsvrijheid.

Klager heeft aan zijn klacht een verzoek tot schadevergoeding verbonden. Dit verzoek luidt als volgt.

“Ook verzoek ik u onder verwijzing naar artikel 10:11 lid 1 Wvvgz om de schade die ik als gevolg hiervan heb geleden, te vergoeden. Deze betreft ervaren gevoelens van onrecht en frustratie door het opgesloten zitten in de kliniek. Ook is sprake van een gevoel van rechtsonzekerheid door het ontbreken van schriftelijke communicatie over de beslissing en de klachtmogelijkheden. Een begroting van deze schade zal apart worden toegezonden.”

De PVP van klager heeft het verzoek schriftelijk onderbouwd. Deze onderbouwing luidt als volgt.

"1 Inleiding

Uit het klaagschrift van [klager] van 11 mei jl is af te leiden dat [klager] van mening is dat hem in de periode 18 maart tot 24 maart jl en van 29 april tot 4 mei jl. onrecht is aangedaan en dat hij van mening is dat hij daarvoor door Fivoor in financiële zin behoort te worden gecompenseerd.

Hieronder volgt een toelichting op het verzoek om schadevergoeding. Verwezen wordt daarbij naar het onderzoeksrapport van de Universiteit van Amsterdam “Schadevergoeding vragen aan een klachtencommissie als bedoeld in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg; wat is billijk?” uit 2019.1 Onderdeel van die studie is een mede op basis van relevante rechtspraak ontwikkeld “forfaitair stelsel”, dat een handvat biedt voor onderbouwing van schadevergoedingsverzoeken in het kader van de WvGGZ.

In het navolgende wordt er van uitgegaan dat voldaan is aan de juridische eisen voor het toekennen van de verlangde schadevergoeding. In het bijzonder wordt ervan uitgegaan dat voldoende aannemelijk is dat er sprake is van schade ten gevolge van de met de klacht samenhangende normschending(en). Daarbij wordt verwacht dat de klachtencommissie, in lijn met voornoemde studie, een lichte toets hanteert aangaande het bewijs en zich actief opstelt als het gaat om het aan het licht brengen van de feiten. “Dit past bij het doel van de klachtenprocedure en de kwetsbaarheid van de patiënt geconfronteerd met verplichte zorg”, aldus die studie.

Mogelijk is onderstaande schadebegroting niet volledig. [Klager] behoudt zich het recht voor om een aanvullende begroting in te dienen, bijvoorbeeld bij de rechter ter gelegenheid van een eventuele vervolgfase van klachtbehandeling op grond van artikel 10:7 lid 1 WvGGZ.

Wellicht ten overvloede wordt nog gewezen op het recht van de klachtencommissie ex artikel 10:11 lid 1 tweede volzin en lid 4 WvGGZ om ambtshalve een billijke schadevergoeding toe te kennen. De voorliggende schadebegroting mag daaraan niet in de weg staan. In het geval dat die begroting een lager bedrag inhoudt dan billijk is, vertrouwt [klager] erop dat de klachtencommissie het bedrag zal aanvullen tot hetgeen billijk is.

2 Normovertreding en gevolgen

Uit de in het klaagschrift en in de bijbehorende toelichting geschetste feiten is op te maken dat ten aanzien van [klager] sprake is van norm overtredend handelen. Specifiek kunnen hierbij de volgende onderwerpen en aspecten worden genoemd.

De behandelaar heeft hem ten onrechte beperkingen opgelegd in het recht op bewegingsvrijheid in en rond de accommodatie omdat niet is voldaan aan de wettelijke criteria daarvoor (art.9:9 lid 2 WvGGZ);

De behandelaar heeft de desbetreffende beslissing genomen zonder zich op de hoogte te stellen van zijn actuele gezondheidssituatie en zonder met hem overleg te hebben gevoerd (art.9:9 lid 4 jo art.8:9 lid 1.a en b WvGGZ);

De desbetreffende beslissing is niet op schrift gesteld en niet schriftelijk gemotiveerd (art.9:9 lid 4 jo art.8:9 lid 2);

Hij heeft van de geneesheer-directeur niet een afschrift van de beslissing gekregen en hij is niet schriftelijk in kennis gesteld van de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door de patiëntenvertrouwenspersoon en de familievertrouwenspersoon (art.9:9 lid 4 jo art.8:9 lid 3).

Als gevolg van het norm overtredend handelen heeft [klager] immateriële schade geleden, die er niet was geweest als overeenkomstig de geldende normering was gehandeld.

In dat geval namelijk was hij in de gelegenheid geweest om van zijn vrijheid te genieten en in ieder geval onder begeleiding buiten te wandelen.

Ook heeft hij extra spanning en onzekerheid ervaren doordat hij slecht was geïnformeerd over de maatregel en de redenen ervoor. Er is niet met hem overlegd en hij heeft geen schriftelijke informatie ontvangen over de beperking van mijn vrijheden en is niet geïnformeerd over de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van bijstand door de patiëntenvertrouwenspersoon.

3 Schadebegroting op basis van het forfaitair stelsel

Op basis van het in de inleiding genoemde forfaitair stelsel kan wat betreft de immateriële schade tot de volgende begroting worden gekomen: Beperkingen opgelegd in het recht op bewegingsvrijheid in en rond de accommodatie (art.9:9 lid 2 WvGGZ)

- De beslissing van 18 maart jl. € 400*
- De beslissing van 29 april jl. € 400*
- De beslissing van 11 mei jl. € 400*

Beslissing genomen zonder zich op de hoogte te stellen van zijn actuele gezondheidssituatie en zonder met hem overleg te hebben gevoerd (art.8:9 lid 1.a en b WvGGZ)

- De beslissing van 18 maart jl. € 100*
- De beslissing van 29 april jl. € 100*
- De beslissing van 11 mei jl. € 100*

De beslissing is niet op schrift gesteld en niet schriftelijk gemotiveerd (art.8:9 lid 2)

- De beslissing van 18 maart jl. € 100*
- De beslissing van 29 april jl. € 100*
- De beslissing van 11 mei jl. € 100*

Clïënt heeft geen afschrift van de beslissing gekregen en hij is niet schriftelijk in kennis gesteld van de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door de patiënten vertrouwenspersoon en de familievertrouwenspersoon (art.8:9 lid 3).

- De beslissing van 18 maart jl. € 100*
- De beslissing van 29 april jl. € 100*
- De beslissing van 11 mei jl. € 100*

Totaal € 2100

4 Slotsom

Op grond van het bovenstaande verzoek ik de klachtencommissie om (overeenkomstig het in de inleiding vermelde) de door [klager] verzochte schadevergoeding toe te kennen, dan wel een schadevergoeding toe te kennen tot een bedrag dat u vanuit het oogpunt van billijkheid passend acht.

4. Zienswijze van Fivoor

Op 18 juni 2020 heeft de klachtencommissie een schriftelijk reactie ontvangen. Deze reactie houdt het volgende in.

"Op 5 juni 2020 heeft uw klachtencommissie uitspraak gedaan inzake de klachten van [klager]. Zijn klachten zijn door uw commissie gegrond verklaard. [Klager] heeft verzocht om een schadevergoeding conform art. 10:11 lid 1 Wvvgz. Op 4 juni 2020 heeft u Fivoor in de gelegenheid gesteld om een reactie te geven op dit verzoek tot schadevergoeding. Hieronder treft u onze reactie aan.

Klachten

De klachten van [klager] gaan over het niet op verlof mogen vanwege het niet voldoen aan de verloffvoorwaarden, het ontbreken van schriftelijke beslissingen en het niet naar de binnentuin/dakterras kunnen, omdat vanwege de coronamaatregel de units niet mochten mengen en zijn verblijfsunit geen eigen buitenplaats heeft.

Beslissing klachtencommissie

Uw klachtencommissie heeft de beperkingen t.a.v. de bewegingsvrijheid gelet op de duur en de aanleiding ervan disproportioneel geacht en t.a.v. het ontbreken van een schriftelijke beslissing de behandelaren gewezen op de informatieverplichting uit de wet. Gelet hierop zijn de klachten van betrokkene gegrond verklaard. Fivoor zal tegen deze uitspraak beroep instellen bij de rechtbank, omdat zij het niet eens is met de inhoudelijke motivering van de uitspraak.

Schadevergoedingsverzoek

Betrokkene stelt als gevolg van het niet nakomen van de verplichtingen uit de Wvvgz door behandelaren immateriële schade te hebben geleden. Deze immateriële schade houdt volgens betrokkene in dat hij niet in de gelegenheid is geweest om van zijn vrijheid te genieten en in ieder geval onder begeleiding buiten te wandelen. Ook heeft hij extra spanning en onzekerheid ervaren doordat hij slecht was geïnformeerd over de maatregel en de redenen ervoor. De PVP heeft gesteld dat voor het begroten van de schade aansluiting moet worden gezocht bij de forfaitaire bedragen zoals genoemd in het onderzoeksrapport van de Universiteit van Amsterdam: "Schadevergoeding vragen aan een klachtencommissie als bedoeld in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg; wat is billijk?".

Op basis van dit rapport is de schade begroot op totaal €2100,-; dit is als volgt uitgesplitst:

1)Beperkingen opgelegd in het recht op bewegingsvrijheid in en rond de accommodatie (art.9:9 lid 2 Wvvgz)

- De beslissing van 18 maart jl. €400*
- De beslissing van 29 april jl. €400*
- De beslissing van 11 mei jl. €400*

2)Beslissing genomen zonder zich op de hoogte te stellen van zijn actuele gezondheidssituatie en zonder met hem overleg te hebben gevoerd (art.8:9 lid 1.a en b Wvvgz)

- De beslissing van 18 maart jl. €100*
- De beslissing van 29 april jl. €100*
- De beslissing van 11 mei jl. €100*

3)De beslissing is niet op schrift gesteld en niet schriftelijk gemotiveerd (art.8:9 lid 2)

- De beslissing van 18 maart jl. €100
- De beslissing van 29 april jl. €100
- De beslissing van 11 mei jl. €100

4)Betrokkene heeft geen afschrift van de beslissing gekregen en hij is niet schriftelijk in kennis gesteld van de

klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door de patiënten vertrouwenspersoon en de familievertrouwenspersoon (art.8:9 lid 3).

- De beslissing van 18 maart jl. €100
- De beslissing van 29 april jl. €100
- De beslissing van 11 mei jl. €100

Reactie Fivoor op bovenstaande bedragen

Ad 1)

Uw klachtencommissie is in de uitspraak d.d. 5 juni 2020 niet ingegaan op de vraag of het verlot inhoudelijk gezien terecht is ingetrokken en evenmin of de beslissing tot het beperken van de bewegingsvrijheid tot unit 5 i.v.m. coronamaatregelen op goede gronden berust. Er is derhalve op dit punt m.i. geen sprake van een gegrond klachtonderdeel en derhalve ook geen grond om tot schadevergoeding over te gaan. Bovendien zijn de behandelaren nog steeds van mening dat het gezien de omstandigheden (betrokkene hield zich niet aan de voorwaarden en vanwege de coronamaatregelen waren er geen minder bezwarende alternatieven voorhanden) het besluit om betrokkene niet op verlot te laten gaan op goede gronden is genomen. Voor het beperken van de interne bewegingsvrijheid tot de verblijfsafdeling (en dus geen gebruik kunnen maken van de buitenruimte op een andere unit) geldt dat dit gezien moet worden als tijdelijke noodmaatregel. Afgesproken was dat, gelet op het zoveel mogelijk voorkomen van besmettingen, de patiënten op hun eigen unit diende te blijven. Dit gold binnen heel Fivoor. De IGJ heeft eerder laten weten dat voor collectieve maatregelen (geldend voor alle patiënten/betrokkenen en/of bezoekers) die genomen worden op basis van adviezen en richtlijnen van het RIVM, de hierop betrekking hebbende bepalingen uit de Wvvgz tijdelijk niet van toepassing zijn, zie

<https://www.igj.nl/actueel/nieuws/2020/03/26/coronavirus-toezicht-op-wvvgz-en-wzd>.

Fivoor ziet op basis hiervan dus eveneens geen reden om tot schadevergoeding over te gaan.

Ad 2)

Uw klachtencommissie is in de uitspraak d.d. 5 juni 2020 niet ingegaan op de vraag of de behandelaar heeft voldaan aan de punten uit art. 8:9 lid 1 onder a en b Wvvgz. Er is derhalve op dit punt m.i. geen sprake van een gegrond klachtonderdeel en derhalve ook geen grond om tot schadevergoeding over te gaan. Bovendien hebben de behandelaren betrokkene wel degelijk gesproken over het niet naleven van de verlotvoorwaarden en hem mondeling de consequenties hiervan medegedeeld. In dit gesprek hebben zij zich een oordeel kunnen vormen over de actuele gezondheidstoestand, zoals bedoeld in art. 8:9 lid 1 onder a Wvvgz.

Ad 3) en 4)

Fivoor is het inhoudelijk niet eens met de uitspraak van de klachtencommissie. Desalniettemin, als de uitspraak van de klachtencommissie gevolgd wordt en er vanuit wordt gegaan dat relevante bepalingen van de Wvvgz niet in acht zijn genomen, is onvoldoende gebleken dat betrokkene als gevolg van deze procedurele fouten is benadeeld. Betrokkene was ondanks het ontbreken van een schriftelijk beslissing wel mondeling op de hoogte gebracht van het besluit dat hij niet op verlot mocht en kende – nu hij zich tot de PVP heeft gewend en zich daadwerkelijk bij de klachtencommissie heeft beklagd en om schadevergoeding heeft verzocht – ook zijn rechten. Daarnaast zijn de behandelaren van mening dat ook als de juiste formaliteiten waren betracht, het verlot van betrokkene geen doorgang had gevonden, aangezien hij niet voldeed aan de

verlofvoorwaarden. Bovendien ontbreekt het causaal verband tussen het niet nakomen van de informatieverplichting en de daardoor geleden immateriële schade. Dit wordt door betrokkene ook niet nader onderbouwd of gemotiveerd. Voorts ziet Fivoor geen aanleiding om aan te sluiten bij het forfaitaire stelsel uit het hiervoor genoemde onderzoeksrapport van de Universiteit van Amsterdam. Dit onderzoeksrapport is opgesteld op verzoek van de Stichting PVP, maar kan binnen de GGZ niet rekenen op een brede acceptatie voor het begroten van geleden schade. GGZ Nederland heeft als reactie op het onderzoeksrapport de 'Handreiking Wvggz-klachtenprocedure' opgesteld. Deze Handreiking gaat niet uit van niet uit van een forfaitair stelsel, maar sluit aan bij de vereisten van het civiele aansprakelijkheidsrecht. Ook in de rechtspraak wordt (vooralsnog) geen gebruik gemaakt van het forfaitaire stelsel, zie de uitspraak van de Rechtbank Zeeland/West-Brabant d.d. 5 juni 2020 ECLI:NL:RBZWB:2020:2463."

5. Beoordeling verzoek tot schadevergoeding

Een klager in de zin van de Wvggz kan op grond van artikel 10:11 van die wet een verzoek tot schadevergoeding indienen bij de klachtencommissie. Een door de commissie toegekende schadevergoeding komt voor rekening van de zorgaanbieder.

Nu de commissie de klacht van klager d.d. 11 mei 2020 gegrond heeft verklaard, heeft de commissie ook te oordelen over het verzoek tot schadevergoeding.

Klager stelt door toedoen van Fivoor schade te hebben geleden en stelt de schade bestaat uit: *"ervaren gevoelens van onrecht en frustratie door het opgesloten zitten in de kliniek. Ook is sprake van een gevoel van rechtsonzekerheid door het ontbreken van schriftelijke communicatie over de beslissing en de klachtmogelijkheden."*

De geleden schade is begroot op een bedrag van totaal € 2.100,00. De PVP heeft bij de begroting aansluiting gezocht bij de - forfaitaire - bedragen zoals genoemd in het onderzoeksrapport van de Universiteit van Amsterdam: "Schadevergoeding vragen aan een klachtencommissie als bedoeld in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg; wat is billijk?".

Fivoor bestrijdt primair de beslissing van de klachtencommissie d.d. 5 juni 2020. Verder stelt Fivoor dat wanneer er al sprake zou zijn geweest van het niet in acht nemen van relevante bepalingen van de Wvggz, klager hierdoor niet is benadeeld en derhalve geen schade heeft geleden. Tenslotte meent Fivoor dat wanneer klager wel daadwerkelijk schade zou hebben geleden, er geen causaal verband bestaat tussen een handelen of nalaten van Fivoor en de door klager geleden schade.

Voor wat betreft de hoogte van de schadevergoeding stelt Fivoor zich op het standpunt dat hierop het civiele aansprakelijkheidsrecht van toepassing is en dat geen aanleiding wordt gezien om aansluiting te zoeken bij eerdergenoemd forfaitaire stelsel.

De commissie overweegt verder als volgt.

Op 11 mei 2020 heeft klager zich gewend tot de klachtencommissie. Zijn klaagschrift in de zin van artikel 10:3 Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvggz) richt zich tegen

- a. de beslissing van zijn behandelaar om hem tegen zijn zin van 18 tot 24 maart 2020 te beperken in zijn bewegingsvrijheid (art. 9:9 lid 2 j^o art. 8:9 Wvggz);
- b. de beslissing van zijn behandelaar om hem tegen zijn zin van 29 april tot 4 mei 2020 te beperken in zijn bewegingsvrijheid (art. 9:9 lid 2 j^o art. 8:9 Wvggz);
- c. de beperking in zijn bewegingsvrijheid op 11 mei 2020 omdat hij niet bij de dagopening aanwezig was (art. 9:9 lid 2 j^o art. 8:9 Wvggz).

De commissie heeft de klacht op 5 juni 2020 op alle drie onderdelen gegrond bevonden. In het kader van het verzoek tot schadevergoeding herhaalt de commissie hier de navolgende overwegingen uit de beslissing van 5 juni 2020:

De klachtencommissie heeft met betrekking tot de beperking van de bewegingsvrijheid overwogen [...] Onder die omstandigheden is het niet redelijk het sanctiebeleid waarin het verloffbeleid OFZ voorziet onverkort uit te voeren. Het had dan ook redelijkerwijs op de weg van de FPA gelegen om ook voor de uitvoering van het sanctiebeleid een noodmaatregel te treffen. Daar komt bij dat het huidige sanctiebeleid, door de geldigheidsduur af te laten hangen van de duur van de periode tot de eerstvolgende VGB, in hoge mate willekeurig is, nu de geldigheidsduur kan variëren van één tot dertien dagen. Een dergelijke willekeur verdraagt zich niet met het karakter van het recht op

bewegingsvrijheid als fundamenteel recht. De beperking van de bewegingsvrijheid die klager op 18 maart 2020 opgelegd is heeft zeven dagen geduurd en de beperking die hem op 29 april is opgelegd vijf dagen. Mede in aanmerking genomen dat deze beslissingen in feite tot gevolg hadden dat klager in de unit opgesloten was beoordeelt de klachtencommissie deze beperkingen als disproportioneel ten opzichte van de aanleiding tot de beperkingen.

en

Met betrekking tot het ontbreken van een schriftelijke bevestiging van de beslissingen heeft de klachtencommissie het volgende overwogen. [...] De bepaling met betrekking tot de mogelijkheden van de beperking van rechten van patiënten en de daaraan verbonden informatieverplichting zijn voor het overgrote deel gelijklopend aan de regeling in de Wet Bopz. Afgaande op de inmiddels vaste jurisprudentie van de Hoge Raad die onder de Wet Bopz ter zake is ontwikkeld is de verplichting de patiënt te informeren geen louter formeel-administratieve opdracht, maar dient de eis van een schriftelijke beslissing ertoe dat de beslissing tot beperking van de bewegingsvrijheid op zorgvuldige wijze wordt genomen en dat de patiënt beschermd wordt tegen een ongerechtvaardigde inbreuk op zijn lichamelijke integriteit. Het vereiste van schriftelijkheid geldt in de jurisprudentie als een waarborg waaraan strikt de hand moet worden gehouden, ook in het geval het klager bekend is dat hij tegen de beslissing op kan komen.

In het geval van klager is die waarborg ten aanzien van alle onderdelen van zijn klacht achterwege gebleven. Dit brengt mee dat de klacht op alle drie onderdelen gegrond moet worden bevonden.

Ten aanzien van voornoemde schending van de informatieverplichtingen van artikel 8:9 lid 2 en lid 3 Wvvgz overweegt de commissie als volgt. Hoewel de hier relevante bepalingen van de Wvvgz niet in acht zijn genomen, is de commissie onvoldoende gebleken dat klager als gevolg hiervan is benadeeld. Klager was ondanks het ontbreken van een schriftelijk besluit wel van de beslissing op de hoogte en kende ook zijn rechten. Klager heeft immers de weg naar de klachtencommissie gevonden en is bij de klachtenprocedure bijgestaan door een patiëntvertrouwenspersoon. Daarbij komt dat wanneer klager wel schriftelijk over de beperking zou zijn geïnformeerd, klager - naar het op dat moment geldende beleid naar aanleiding van de 'coronamaatregelen'- zou zijn beperkt in zijn bewegingsvrijheid. De mogelijke schade door de beperking van zijn bewegingsvrijheid zelf kan niet worden gezien als causaal in verband staand met de schending van de informatieverplichtingen. De commissie is daarom van oordeel dat klager niet in een andere situatie is komen te verkeren dan wanneer de bedoelde bepalingen juist zouden zijn nageleefd. Voor toewijzing van het verzoek tot schadevergoeding in verband met de schending van de hier bedoelde verplichtingen is derhalve geen plaats.

De commissie is van oordeel dat ten aanzien van de (naar het oordeel van de commissie disproportionele) beperking van de bewegingsvrijheid van klager evenmin gebleken is van een causaal verband tussen de rechtsinbreuk en de gestelde schade. Klager heeft de gestelde immateriële schade in de vorm van ervaren gevoelens van onrecht en frustratie niet nader onderbouwd. Voor toewijzing van het verzoek tot schadevergoeding in verband met immateriële schade is derhalve evenmin plaats.

Beslissing

Gelet op het bovenstaande wijst de commissie het verzoek tot schadevergoeding af.

Rotterdam, 10 juli 2020

Namens de klachtencommissie

[voorzitter], voorzitter